

Rozhodnutie č.: RL/4/2025
Správne konanie č.: 0053/SKO/2025

Bratislava dňa 12. 3. 2025

ROZHODNUTIE

Rada pre mediálne služby (ďalej len „Rada“ alebo „regulátor“) ako orgán príslušný podľa § 109 ods. 1 až 4 a § 110 ods. 1 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách (ďalej len „zákon č. 264/2022 Z. z.“), v senáte 1 zloženom z predsedníčky senátu **doc. PhDr. Anikó Dušikovej, CSc.** a členov senátu **Ivana Bindasa** a **PhDr. Marty Danielovej** postupom podľa § 225 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. v správnom konaní č. 0053/SKO/2025 rozhodla, že účastník konania:

DUEL – PRESS, s.r.o., so sídlom: Bajkalská 19/B, 821 01, IČO: 35 722 517

porušil

povinnosť ustanovenú v § 70 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z.

tým,

že nezabezpečil náležité zdôraznenie európskych diel v období od 1. 1. 2024 do 30. 9. 2024 v rámci audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie Ujszo – video, dostupnej na webovej stránke uj szo.com/video,

za čo mu ukladá

podľa ustanovenia § 136 zákona č. 264/2022 Z. z. sankciu – **upozornenie na porušenie zákona.**

Odôvodnenie

Rada na svojom zasadnutí dňa 18. 12. 2024 prijala uznesenie o začatí správneho konania voči spoločnosti DUEL – PRESS, s.r.o., so sídlom: Bajkalská 19/B, 821 01, IČO: 35 722 517 (ďalej ako „účastník konania“) vo veci možného porušenia § 70 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. v súvislosti s tým, že v období od 1. 1. 2024 do 30. 9. 2024 mohlo dôjsť k porušeniu povinnosti zabezpečiť náležité zdôraznenie európskych diel v rámci audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie Ujszo – video, dostupnej na webovej stránke uj szo.com/video.

Oznámenie o začatí správneho konania bolo účastníkovi konania doručené dňa 16. 1. 2025 prostredníctvom Ústredného portálu verejnej správy, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 0053/SKO/2025. Účastník konania bol súčasne vyzvaný, aby v lehote najneskôr do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“) zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní. Súčasne bol účastník konania upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. V rámci oznámenia o začatí správneho konania bolo účastníkovi dané na vedomie, že podkladmi pre rozhodnutie sú list Rady č. 03156/2024 zo dňa 14. 10. 2024 a list účastníka konania zaevidovaný pod č. 03529/2024 zo dňa 29. 10. 2024, ktorým reagoval na list Rady.

Vyjadrenie účastníka konania k predmetu správneho konania bolo Rade doručené dňa 23. 1. 2025.

Podklady pre toto rozhodnutie tvorí list Rady č. 03156/2024 zo dňa 14. 10. 2024 a list účastníka konania zaevidovaný pod č. 03529/2024 zo dňa 29. 10. 2024, ktorým reagoval na list Rady a vyjadrenie účastníka konania zo dňa 23. 1. 2025.

Rada po oboznámení sa s podkladmi pre rozhodnutie rozhodla na zasadnutí dňa 13. 3. 2025.

* * *

Podľa § 110 ods. 1 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z.: „Do pôsobnosti regulátora v oblasti výkonu štátnej správy patrí rozhodovanie vo veciach dodržiavania povinností a ukladania sankcií podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov⁷²⁾.“.

Podľa § 110 ods. 1 písm. e) zákona č. 264/2022 Z. z.: „Do pôsobnosti regulátora v oblasti výkonu štátnej správy patrí rozhodovanie vo veciach európskych diel, nezávislej produkcie a slovenských hudobných diel.“.

Podľa § 63 ods. 1 písm. a) až c) zákona č. 264/2022 Z. z.: „Európske dielo na účely tohto zákona je dielo vytvorené

a) v niektorom z členských štátov,

b) v niektorom z európskych štátov, ktorý je zmluvnou stranou Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii (ďalej len „zmluvná strana“), ak v tomto štáte neexistujú diskriminačné opatrenia voči dielam podľa písmena a) a dielo spĺňa podmienky podľa odseku 2,

c) spoločne v rámci dohôd týkajúcich sa audiovizuálneho sektora uzavretých medzi Európskou úniou a tretími štátmi, ktoré spĺňa podmienky vymedzené v každej z týchto dohôd, ak v týchto tretích štátoch neexistujú diskriminačné opatrenia proti dielam podľa písmena a).“.

Podľa § 63 ods. 2 písm. a) až c) zákona č. 264/2022 Z. z.: „Dielo uvedené v odseku 1 písm. a) a b) je dielo vytvorené najmä autormi a pracovníkmi s trvalým pobytom alebo dlhodobým pobytom v jednom členskom štáte alebo vo viacerých členských štátoch alebo v jednom európskom štáte alebo vo viacerých európskych štátoch, ktoré sú zmluvnými stranami, ak

a) je vyrobené jedným producentom alebo viacerými producentmi so sídlom, miestom podnikania alebo bydliskom v jednom štáte alebo vo viacerých týchto štátoch, alebo

b) jeho výroba je riadená jedným producentom alebo viacerými producentmi so sídlom, miestom podnikania alebo bydliskom v jednom štáte alebo vo viacerých týchto štátoch, alebo

c) podiel koproducentov z týchto štátov na celkových koprodukčných nákladoch prevažuje a koprodukcia nie je kontrolovaná jedným producentom alebo viacerými producentmi so sídlom, miestom podnikania alebo bydliskom mimo územia týchto štátov.“.

Podľa § 63 ods. 3 zákona č. 264/2022 Z. z.: „Európske dielo je aj dielo, ktoré bolo vyrobené v rámci dvojstranných koprodukčných dohôd uzatvorených medzi členskými štátmi a tretími štátmi, ak koproducenti z členských štátov uhrádzajú väčšinu celkových výrobných nákladov a jeho výroba nie je kontrolovaná jedným producentom alebo viacerými producentmi so sídlom, miestom podnikania alebo bydliskom mimo územia členských štátov.“.

Podľa § 70 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z.: „Európskym dielam je poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinný vyhradiť najmenej 30 % z celkového počtu programov ponúkaných v katalógu programov za kalendárny mesiac, a to v každej audiovizuálnej mediálnej službe na požiadanie osobitne, a zabezpečiť ich náležité zdôraznenie.“.

Podľa § 70 ods. 2 zákona č. 264/2022 Z. z.: „Zdôraznenie na účely odseku 1 je podpora audiovizuálnych diel prostredníctvom uľahčenia prístupu k týmto dielam, najmä prostredníctvom vytvorenia osobitnej ponuky európskych diel v katalógu programov alebo možnosti vyhľadať európske diela vo vyhľadávacom nástroji.“.

* * *

Účastník konania bol v období od 1. 1. 2024 do 30. 9. 2024 poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie Ujszo – video.

Oprávnenie poskytovať audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie vzniklo účastníkovi konania dňa 6. 5. 2023, nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia č. AP/53/2023 zo dňa 22. 3. 2023, ktorým bola účastníkovi konania udelená autorizácia poskytovania č. AP/53.

Rada listom zaevidovaným pod č. 03156/2024 doručeným účastníkovi konania dňa 14. 10. 2024 požiadala účastníka konania podľa § 28 ods. 5 zákona č. 264/2022 Z. z. o zaslanie osobitnej štatistiky o poskytovanej audiovizuálnej mediálnej službe na požiadanie podľa § 28 ods. 4 písm. a) zákona č. 264/2022 Z. z. za obdobie od 1. 1. 2024 do 30. 9. 2024 za každý kalendárny mesiac osobitne, a to do 15 dní odo dňa doručenia žiadosti regulátora o túto štatistiku. Účastník konania bol v žiadosti upovedomený, že v prípade, ak audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie neposkytoval v celom uvedenom období, regulátor žiada o zaslanie štatistiky za tú časť kalendárneho roka 2024, v ktorom audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie poskytoval.

Účastník konania dňa 29. 10. 2024 listom zaevidovaným pod č. 03529/2024 zaslal regulátorovi štatistiku o poskytovanej audiovizuálnej mediálnej službe na požiadanie za obdobie od 1. 1. 2024 do 30. 9. 2024. V rámci štatistiky bol údaj o spôsobe zdôraznenia európskych diel uvedený ako „európske dielo zdôraznené sprístupnením diela pri článku, resp. vyhľadaním v archíve článkov“, čo Rada nepovažovala za dostatočné, a preto vzniklo dôvodné podozrenie, že účastník konania porušil povinnosť zabezpečiť náležité zdôraznenie európskych diel podľa § 70 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z.

* * *

Účastník konania v rámci vyjadrenia k predmetu správneho konania uviedol viaceré argumenty.

Podľa názoru účastníka konania, Rada postupuje ústavne nekomfortne, keď jeden trváci správny delikt prakticky „rozkúskovala“ na niekoľko správnych konaní (okrem tohto správneho konania poukazuje i na vedenie správneho konania č. 0124/SKL/2024). K procesnej stránke správneho konania účastník konania ďalej uviedol vybrané základné princípy správneho konania. V rámci vyjadrenia analogicky poukázal na legálnu definíciu trvaceho trestného činu. Podľa názoru účastníka konania, trváci trestný čin sa musí posudzovať ako jedno konanie, bez ohľadu na dĺžku trvania protiprávneho stavu. Vo vyjadrení uvádza, že rozhodným momentom pri trvácich správnych deliktoch je okamih dokonania, resp. ukončenia protiprávneho stavu, pričom k jeho ukončeniu dochádza napríklad právoplatnosťou

rozhodnutia (napr. kolaudačného rozhodnutia) alebo okamihom, kedy by páchatel prestal stavbu užívať, t. j. vystáhoval sa z nej. Napriek skutočnosti, že problematika týkajúca sa trvácich správnych deliktov nie je dopodrobna rozobratá v rámci právneho poriadku Slovenskej republiky, má účastník konania za to, že správny orgán môže (a mal by v zmysle zákona) začať konanie o trvácom správnom delikte, avšak nemôže rozhodnúť o udelení sankcie do momentu dokonania. Údajne tomu nasvedčuje aj skutočnosť, že prekluzívne lehoty na prejednanie trvaceho deliktu počas trvania deliktu neplynú, ale tieto lehoty začínajú plynúť až momentom ukončenia trvaceho priestupku.

Účastník konania tvrdí, že je hrubo neprípustné a v rozpore s právnou praxou, aby Rada ako správny orgán k jednému trvajúcemu (údajnému) deliktu otvorila a začala tri správne konania. Podľa jeho názoru je právne nerozhodné, že každé konanie sa týka iného časového obdobia a sčasti aj iných poddomén.

Účastník konania odporúča, aby sa Rada analogicky riadila ustálenou praxou napríklad Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, ktorý pri stíhaní kartelových dohôd neotvára dve, či viac konaní, ale samotné trvanie kolúzneho/protiprávneho stavu rieši výlučne v jednom správnom konaní. Podľa jeho názoru je úlohou správneho orgánu, aby v tomto jedinom správnom delikte jasne vymedzil začiatok a koniec trvania správneho deliktu, keďže aj samotná dĺžka konania je jeden z viacerých parametrov, ktoré správny orgán musí obligatórne zohľadniť pri stanovení výšky pokuty.

Podľa názoru účastníka konania, výsledkom troch začatých správnych konaní bude to, že bude postihnutý za jeden správny delikt niekoľkými pokutami. Pri trvajúcom správnom delikte podľa názoru účastníka konania môže správny orgán začať ďalšie konania až v prípade, ak po právoplatnosti správneho konania (pozn. Rady - zrejme rozhodnutia) dotknutá osoba pokračuje v danom skutku. Právoplatnosť rozhodnutia je podľa mienky účastníka konania totiž skutočnosť, pri ktorej sa dotknutá osoba prvýkrát právne relevantným spôsobom dozvie, že jej trvajúce konanie bolo správnym deliktom, a teda po právoplatnosti správneho konania (pozn. Rady - zrejme rozhodnutia) je možné ďalšie konanie posúdiť ako nový trvajúci správny delikt a začať voči nemu správne konanie.

Účastník konania považuje postup Rady za nelogický, pretože neumožňuje posúdiť otázku, či druhé správne konanie posudzuje ten istý trvajúci (údajný) delikt ako opakované porušenie zákona. Súčasne si kladie otázku, ako chce správny orgán posudzovať údajné porušenie v druhom správnom konaní a či môže dospieť k inému záveru ako v prvom správnom konaní. V nadväznosti na to uvádza, že správny orgán nemôže dôjsť k odlišnému záveru, a preto je akákoľvek procesná obrana v druhom správnom konaní márna a čisto formálna.

Účastník konania nerozumie, prečo by mali byť niektoré audiovizuálne mediálne služby na požiadanie prevádzkované jedným a tým istým prevádzkovateľom vyňaté na samostatné správne konanie. Takouto logikou by potom podľa mienky účastníka konania prakticky mohla začať samostatné správne konania pre každú jednu audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie samostatne. Ďalej namietá porušenie zásady ne bis in idem (nie dvakrát v tej istej veci), pretože podľa názoru účastníka konania ide o jeden skutok. Namietá, že v konečnom dôsledku toto správne konanie môže vyústiť do uloženia sankcie popri ďalších dvoch konaniach v dôsledku čoho by účastníkovi konania za jeden skutok mohli byť uložené dve, či dokonca tri sankcie. Takýto postup je údajne v rozpore s absorbčnou zásadou.

Účastník konania považuje všetky dôkazy a návrhy v správnom konaní č. 0124/SKL/2024 za návrhy predložené v tomto správnom konaní a žiada, aby ich Rada vyhodnotila.

K podstate vytýkaných nedostatkov účastníka konania uvádza, že zákon č. 264/2022 Z. z. obsahuje široké penzum administratívnych povinností, ktoré sú relatívne zaťažujúce pre podnikateľské subjekty. Navyše, prijatím tohto zákona sa podľa slov účastníka konania vytvorila disproporcia a narušenie férovej hospodárskej súťaže, keďže regulované subjekty, ktoré chcú dôsledne dodržiavať zákon, sú

v komerčnej nevýhode oproti subjektom, ktoré sú prakticky mimo rámca zákona č. 264/2022 Z. z. a prakticky bez akéhokoľvek postihu. Navyše uvádza, že nie je nič jednoduchšie ako poskytovať online služby cezhranične, čím sa cezhraničné subjekty úplne vyhnú slovenskej regulácii a voči Rade sú prakticky bez akéhokoľvek postihu.

K porušeniu povinnosti podľa § 70 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. účastník uvádza, že aplikujúc teleologický výklad predmetného ustanovenia (t. j. výklad podľa účelu a zmyslu právnej normy) musí prísť k záveru, že účelom tejto normy je zabezpečiť, aby zákazník mal k dispozícii najmenej 30 % európskych diel. Zároveň táto norma stanovuje, že takéto diela by mali byť zdôraznené, tak aby ich tento zákazník relatívne jednoduchým spôsobom našiel. Účastník konania ďalej poukazuje na pojem „zdôraznenie“ ustanovený v § 70 ods. 2 zákona č. 264/2022 Z. z. a inými slovami uvádza, že účelom predmetnej povinnosti je zabezpečiť, aby mal konzument k dispozícii minimálne 30 % európskych diel a tieto mal možnosť jednoduchým spôsobom vyhľadať, v prípade jeho záujmu. Podľa slov účastníka konania ide o typickú povinnosť najmä pre klasické streamovacie služby, ktoré poskytujú veľké množstvo prevzatých audiovizuálnych diel (typu Netflix, Prime, Voyo a pod.).

Účastník konania, podľa jeho vyjadrenia, vo svojich dielach poskytuje takmer výlučne európske audiovizuálne diela, keďže účastník konania vrátane jeho webových portálov je spravodajsko-informačným portálom, ktorý prezentuje predovšetkým svoj vlastný autorský audiovizuálny obsah. I tam kde dochádza k prevzatiu určitých diel, tieto sú spravidla európskeho pôvodu. Účastník konania poukazuje tiež na to, že embeddovanie videí (napr. youtube) nie je v zmysle rozhodnutia Európskeho súdneho dvora porušením autorských práv a zároveň to znamená, že nejde o použitie tohto videa. Preto embeddované videá nie je možné považovať za programovú službu účastníka konania. Zjednodušene povedané, ide o „hyperlink“ na stránku, kde sa dané video nachádza (najčastejšie youtube) — čiže na zdrojovom serveri.

Účastník konania poukázal na konštatovanie Rady, že ak je k dispozícii 100% európskych diel, nie je potrebné tieto diela osobitným spôsobom zdôrazňovať. Podľa účastníka konania ide o úvahu, ktorú Rada vyslovila v samotnom oznámení o začatí správneho konania, avšak nevychádza zo žiadneho metodického usmernenia, alebo záväzného výkladu zákona, ktorý by bol verejne dostupný všetkým dotknutým subjektom.

Účastník konania opätovne uvádza, že poskytuje takmer výlučne európske diela a naráža na aplikačný problém, ako tieto diela zdôrazňovať. Zároveň dospel k záveru, že je už z podstaty veci uľahčený prístup k európskym dielam a teda je naplnená zákonná definícia zdôraznenia, pretože ak si čitateľ klikne na akúkoľvek webovú stránku účastníka konania, tak sa okamžite dostane k európskym dielam, pretože ide v prevažnej väčšine o autorské diela vytvorené priamo účastníkom konania.

Účastník konania by v tomto smere uvítal metodické usmernenie Rady, ktoré by presnejšie definovalo akým spôsobom zdôrazňovať európske diela pri vydavateľoch, ktorých obsah je prakticky takmer výlučne pôvodný. Zároveň by takéto zdôrazňovanie nemalo neprimerane administratívne, nákladovo a z pohľadu užívateľského komfortu zaťažovať účastníka konania a jeho zákazníkov.

Vzhľadom na vyššie uvedené má účastník konania za to, že vytýkanú právnu povinnosť uvádzanú v § 70 ods. 1 zákona neporušil. Ďalej uvádza, že zákon nie je možné vykladať striktnie gramaticky a úplne odťažito od účelu a zmyslu právnej normy. Účastník konania údajne ďaleko nad minimálny rámec 30 % ponúka nielenže európske diela, ale ponúka najmä svoje vlastné autorské diela a tieto sú priamo v ponuke dostupné návštevníkovi webových stránok. Zdôraznenie týchto diel je podľa jeho vyjadrenia preto vykonané tak, že tieto diela sú priamo dostupné v ponuke bez toho, aby ich návštevník musel práčne vyhľadávať.

Účastník konania ďalej uvádza, že argument Rady, že len pri 100% európskych diel nie je povinné uvádzať v štatistikách spôsob „zdôraznenia“ je extrémne extenzívny a zaťažujúci.

Ďalej poukazuje na znenie ustanovenia § 143 ods. 3 zákona č. 264/2022 Z. z., podľa ktorého regulátor uloží pokutu poskytovateľovi audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie od 100 eur do 10 000 eur, ak d) nesplnil povinnosť vyhradiť ustanovený podiel európskym dielam v audiovizuálnej mediálnej službe na požiadanie podľa § 70 ods. 1.

Účastník konania podľa vyjadrenia štatistiky viedol a tieto aj Rade zasielal — v konečnom dôsledku predmetom oznámenia Rady o začatí správneho konania nie je porušenie § 28 zákona č. 264/2022 Z. z. a Rada na základe tohto oznámenia nemôže viesť správne konanie o porušení iných ustanovení ako tých, ktoré v samotnom oznámení uviedla ako dôvod na začatie správneho konania. V opačnom prípade by išlo o nezákonný postup v rozpore s predvídateľnosťou práva.

Zároveň poukazuje na to, že sankcionovateľným porušením § 70 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. nie je porušenie časti právnej normy týkajúcej sa „zdôraznenia“. Pre zákonodarcu táto časť normy nie je natoľko významná, že by regulátorovi umožnil sankcionovať jej prípadné nesplnenie. Zákon v § 143 ods. 3 písm. d) výslovne uvádza, že sankcionovateľným je len také porušenie, ktoré znamená, že dotknutý subjekt nesplnil povinnosť vyhradiť ustanovený podiel európskym dielam v audiovizuálnej mediálnej službe na požiadanie.

Vzhľadom k vyššie uvedenému má účastník konania za to, že neporušil zákonnú povinnosť, pre ktorú Rada začala správne konanie, resp. neporušilo ju minimálne v tej časti, ktorá je sankcionovateľná.

Účastník konania ďalej poukazuje na vzájomný rozpor protirečivých rozhodnutí Rady. Rada v rozhodnutí č. AP/179/2024 zo dňa 28.8.2024 rozhodla nasledovne:

„Vo vzťahu k službe poskytovanej na webových odkazoch <https://www.cas.sk/>, <https://sportovy.cas.sk/> a <https://zensky.cas.sk/> dospela Rada z vlastnej činnosti k zisteniu, že tieto webové stránky neobsahujú katalóg programov zostavený poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, v rámci ktorého by bola služba poskytovaná na osobitnú žiadosť užívateľa. Uvedené webové stránky predstavujú spravodajské portály, ktorých obsahom sú informácie spracované v osobitných článkoch. Súčasťou týchto článkov sú v niektorých prípadoch ich programy, tak ako ich definuje § 8 ods. 1 písm. zákona č. 264/2022 Z. z., avšak tieto programy nie sú jednotne zoradené podľa času ich zverejnenia na mieste, ktoré by bolo možné považovať za katalóg programov. Z uvedeného dôvodu Rada konštatovala, že služba poskytovaná na webových stránkach <https://www.cas.sk/>, <https://sportovy.cas.sk/> a <https://zensky.cas.sk/> nie je poskytovaná na osobitnú žiadosť užívateľa na základe katalógu programov zostaveného poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie. Služba poskytovaná na uvedených webových stránkach preto nespĺňa definíčné kritérium audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie podľa § 26 ods. 1 písm. c) zákona č. 264/2022 Z. z. Zo znenia § 26 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. vyplýva, že na to, aby bola určitá služba považovaná za audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie, musí kumulatívne naplniť všetky definíčné znaky audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie uvedené v tomto ustanovení. Z uvedeného dôvodu služba poskytovaná na predmetnej webovej stránke nie je audiovizuálnou mediálnou službou na požiadanie.“

Účastník konania uviedol, že vzhľadom na existenciu tohto rozhodnutia vyplýva, že www.cas.sk ako aj sportovy.cas.sk nie sú AVMS a preto účastník konania nemohol porušiť povinnosti, ktoré sa vzťahujú výlučne na poskytovateľov audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie.

Podľa mienky účastníka konania aj pri iných webových portáloch účastníka konania sa musí postupovať analogicky. Ani portály www.pluska.sk, či www.trend.sk nie sú v zmysle zákonnej definície audiovizuálnou mediálnou službou na požiadanie, keďže ani tieto neobsahujú katalóg programov.

Je údajne pritom úplne nerozhodné, či tieto weby Rada autorizovala alebo nie. Podstatné je, že nespĺňajú zákonnú definíciu audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a to v zmysle samotného názoru Rady.

Účastník konania tvrdí, že Rada nie je jednotná ani len v tom, čo považuje za audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie a čo už nie. V takomto údajnom stave absolútnej právnej neistoty považuje iniciovanie správnych konaní a trestanie za neprípustné. Uvedený postup je údajne o to viac sporný, že účastník konania v októbri 2024 požiadal Radu o metodické usmernenie. Namiesto toho, aby Rada k tomu poskytla metodický výklad, iniciovala voči účastníkovi konania ďalšie správne konanie. Účastník konania do dnešného dňa vraj nevie, ako má označovať európske diela, keď tieto diela sa nenachádzajú v žiadnom ucelenom katalógu diel, ale sú to len videá k článkom.

Pre úplnosť dodáva, že doteraz nie je ustálené, či za audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie sa považuje služba domény prvej úrovne ako napr. www.cas.sk alebo aj domény nižších úrovní typu www.novinky.cas.sk a podobne. Účastník konania má za to, že domény druhej úrovne sú len „kapitoly jednej knihy“, tieto sa môžu meniť veľmi flexibilne v čase. Podľa absurdného výkladu Rady znamená, že každú podstránku si musí vydavateľ dávať autorizovať (s údajnou lehotou vyše pol roka). Takýto postup je údajne neodôvodnený a právne nemá oporu v nijakom predpise. Z toho dôvodu žiada Radu, aby sa riadne vyjadrila z akého dôvodu považuje poddomény nižších úrovní za samostatné audiovizuálne mediálne služby na požiadanie, ktoré treba autorizovať.

Účastník konania preto žiada Radu, aby toto správne konanie zastavila, resp. meritórne rozhodla, že k porušeniu povinnosti nedošlo. Z dôvodu právnej istoty dodal, že ak by Rada došla k inému právnomu záveru, tak žiada, aby pri rozhodovaní zohľadnila základné ústavou garantované zásady správneho práva a to najmä vyjadrené v pravidlách: in dubio pro mitius a in dubio pro libertate a síce, že v prípade absencie jednoznačného výkladu, absencie metodického usmernenia a pri zohľadnení konkrétnej skutkovej situácie a dobrej viery dotknutého subjektu, by správny orgán mal rozhodnúť miernejšie v prospech dotknutého subjektu, resp. sankciu neuložiť.

* * *

Účelom povinnosti vyhradenia minimálneho 30 % podielu európskych diel z celkového počtu programov v rámci katalógu programov audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a ich náležitého zdôraznenia je podpora produkcie a distribúcie európskych diel.

V ustanovení § 70 ods. 2 zákona č. 264/2022 Z. z. sú demonštratívne uvedené spôsoby zdôraznenia európskych diel. Zdôraznením európskych diel sa dosahuje podpora audiovizuálnych diel prostredníctvom uľahčenia prístupu k týmto dielam, najmä prostredníctvom vytvorenia osobitnej ponuky európskych diel v katalógu programov alebo možnosti vyhľadať európske diela vo vyhľadávacom nástroji.

Predmetné ustanovenie je výsledkom transpozície smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1808 zo 14. novembra 2018, ktorou sa mení smernica 2010/13/EÚ o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) s ohľadom na meniace sa podmienky na trhu (ďalej ako „smernica 2018/1808“).

Podľa bodu 35 smernice 2018/1808 „zdôrazňovanie možno zabezpečiť rôznymi spôsobmi, ako napríklad osobitnou sekciou pre európske diela prístupnou z domovskej stránky služby, možnosťou vyhľadávať európske diela vo vyhľadávacom nástroji dostupnom ako súčasť uvedenej služby, využívaním európskych diel v kampaniach uvedenej služby alebo podporou minimálneho

percentuálneho podielu európskych diel z katalógu uvedenej služby, napríklad pomocou bannerov alebo podobných nástrojov.“

K vyjadreniu účastníka konania možno uviesť nasledovné.

Účastník konania poukazuje na nevyhnutnosť primeraného použitia inštitútov trestného práva v správnom práve trestnom v prípade tzv. pravých medzier v zákone. V takom prípade ide o tzv. aplikáciu práva na základe analógie iuris, teda aplikáciu právneho odvetvia hodnotovo a obsahovo najbližšiemu posudzovanému prípadu. K analógii trestného práva v správnom trestaní zaujal stanovisko viackrát i Najvyšší súd Slovenskej republiky. Napríklad v rozsudku sp. zn. 8SŽ/18/2011, 8SŽ/22/2011, 8SŽ/23/2011, 8SŽ/24/2011 zo dňa 24. novembra 2011 uviedol, cit.: „V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozn. Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd) vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976). Najvyšší súd SR dospel k záveru, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb – podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozvinul svoju aplikačnú prax vo vzťahu k použitiu analógie trestného práva v správnom trestaní napr. v rozsudku sp. zn. 3SŽo/39/2014 zo dňa 01.07.2015, keď konštatoval, cit.: „Značná časť procesných práv, ktoré prislúchajú obvinenému v trestnom konaní, sa prostredníctvom judikatúry aplikuje aj vo veciach správneho trestania. To však neznamená, že sa v rámci správneho trestania majú aplikovať úplne všetky práva obvineného, ktoré sa uplatňujú v trestnom konaní. Trestné konanie a správne trestanie sú dve samostatné oblasti, v rámci ktorých nie je možné jednotlivé inštitúty akokoľvek navzájom dopĺňať a nahrádzať. Správne trestanie umožňuje jednoduchšie a menej formálne postupy, než tie ktoré sa uplatňujú v trestnom konaní. Otázka zásad vzťahujúcich sa na správne trestanie je veľmi všeobecná.“.

Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že trestanie v trestnom práve je postavené na ucelenej koncepcii a vyňatie len jednej čiastkovej úpravy nie je možné bez zodpovedajúceho zasadenia do kontextu prejednávaného správneho deliktu a vyhodnotenia, či bude výsledok konania spravodlivý voči účastníkovi konania pri poskytnutí dostatočnej ochrany verejnému záujmu (k tomu pozri rozsudok Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 5 Asan 12/2020 z 25. mája 2022).

Vzhľadom na absenciu osobitnej právnej úpravy, Rada vníma potrebu aplikácie trestnoprávných princípov vzťahujúcich sa na prejednanie pokračovacieho trestného činu na skutok, ktorý je predmetom tohto správneho konania. Posudzovaný skutok totiž možno považovať za pokračovací správny delikt, keďže ide skutok zložený z viacerých čiastkových útokov vzájomne spojených objektívnou súvislosťou v čase, spôsobe spáchania, ako aj subjektívnou súvislosťou spočívajúcou najmä v jednotiacom zámere páchatel'a.

Rada v minulosti posudzovala obdobný skutok účastníka konania v správnom konaní č. 0124/SKL/2024 zo dňa 19. 6. 2024. V rámci skutkovej vety uvedenej v oznámení o začatí toho správneho konania bolo vymedzené časové obdobie spáchania skutku v časovom horizonte od 1. 3. 2023 do 31. 12. 2023. V tomto správnom konaní ide o skutok spáchaný v období od 1. 1. 2024 do 30. 9. 2024.

K takémuto rozdeleniu protiprávneho konania účastníka konania nedošlo účelovo. Rada v čase začatia správneho konania č. 0124/SKL/2024 dňa 19. 6. 2024 totiž disponovala informáciami o možnom

porušení predmetnej povinnosti len v období, ktoré bolo vymedzené v skutkovej vete príslušného oznámenia o začatí správneho konania. O možnom porušení obsahovo tej istej povinnosti v období od 1. 1. 2024 do 30. 9. 2024 sa Rada dozvedela až na podklade zaslanej štatistiky o poskytovanej audiovizuálnej mediálnej službe na požiadanie zo strany účastníka konania zo dňa 29. 10. 2024, teda vyše štyri mesiace po začatí správneho konania. Rada, ako osobitný správny orgán sui generis (k tomu pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/13/2012 zo dňa 29. mája 2012), prejednáva možné porušenia povinností vyplývajúcich zo zákona č. 264/2022 Z. z. na verejných zasadnutiach, na ktorých, okrem iného, prijíma uznesenia o začatí správneho konania. Vzhľadom na relatívne krátku, šesťmesačnú subjektívnu lehotu na rozhodnutie v zmysle § 135 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. Rada nemala možnosť rozšíriť skutkovú vetu uznesenia o začatí správneho konania o ďalší skutok. O takomto kroku by musela Rada rozhodnúť na zasadnutí, následne účastníka konania o tom upovedomiť, vyzvať ho na vyjadrenie, čo vzhľadom na plynutie ďalších procesnoprávných lehôt, najmä v súvislosti s doručovaním, nebolo objektívne možné, ani účelné a nevyhnutné.

Pokračovací trestný čin sa z hmotnoprávneho hľadiska považuje za jeden skutok. V tejto súvislosti možno poukázať na ustanovenie § 122 ods. 13 zákona č. 300/2005 Z. z., podľa ktorého, ak obvinený pokračuje v konaní, pre ktoré je stíhaný, aj po oznámení vznesenia obvinenia, posudzuje sa také konanie od tohto procesného úkonu ako nový skutok. V kontexte správneho trestania je ekvivalentom uznesenia o vznesení obvinenia oznámenie (upovedomenie) o začatí správneho konania. Pokračovací a trváci správny delikt je teda per analogiam iuris dokončený najneskôr oznámením o začatí správneho konania účastníkovi konania (dokonaný je už v momente, keď skutok naplní všetky znaky skutkovej podstaty správneho deliktu ustanovené v zákone). Od momentu oznámenia začatia správneho konania sa prípadné pokračovanie v protiprávnom konaní posudzuje ako nový skutok. Prejednanie ďalšieho skutku môže byť predmetom toho istého správneho konania, jeho prejednanie v samostatnom konaní však nie je vylúčené. Rada nedisponuje právomocami, ktorými by dokázala zabrániť v pokračovaní protiprávneho konania delikventa po začatí správneho konania. Ak by Rada prijala záver účastníka konania o nemožnosti prejednanja pokračovacích a trvácich správnych deliktov v samostatných správnych konaniach, v prípadoch týchto správnych deliktov by musela rozširovať výrok uznesenia o začatí správneho konania takpovediac donekonečna, resp. až do momentu, kým delikvent dobrovoľne od protiprávneho konania neupustí. V prípade konania o viacerých skutkoch v samostatných konaniach toho istého účastníka konania, správny orgán disponuje vedomosťou o súbežnom vedení správnych konaní, pričom pri ukladaní sankcie je povinný na túto skutočnosť prihliadnuť. Ako bolo uvedené vyššie, Rada rozhodla o vymedzení obdobia páchania protiprávneho konania v predchádzajúcom správnom konaní na základe informácií, ktorými disponovala v čase začatia správneho konania.

Na účely posúdenia totožnosti skutku z hľadiska potreby rešpektovania zásady ne bis in idem je rozhodujúce procesnoprávne poňatie skutku. Podľa § 10 ods. 15 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej iba „zákon č. 301/2005 Z. z.“) skutkom sa rozumie aj čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, ak nie je výslovne ustanovené inak. Analogicky z toho vyplýva, že čiastkový útok pokračovacieho správneho deliktu možno vnímať ako samostatný správny delikt, o ktorom môže byť rozhodnuté v samostatnom správnom konaní. Vyplýva z toho napríklad tiež to, že v prípade, ak by bolo správne konanie voči jednému čiastkovému útoku neprípustné, nie je a priori vylúčené vyvodenie zodpovednosti za zvyšné čiastkové útoky pokračovacieho správneho deliktu. Procesnoprávne poňatie skutku vychádza z materiálnej koncepcie skutku, teda z chápania skutku, ako faktického konania previazaného skutkovými okolnosťami v čase a priestore, ktoré samo o sebe napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty verejnoprávneho deliktu. Z materiálneho hľadiska, ktoré je podstatné v rámci zásady ne bis in idem, na účely vyhodnotenia totožnosti skutku, nemajú čiastkové útoky pokračovacieho správneho deliktu totožnú (idem) povahu (porovnaj nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 9/2017 zo 6. februára 2019).

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v posudzovanom prípade nie je totožnosť skutku zachovaná, a preto vyvodenie administratívnoprávnej zodpovednosti za skutok spáchaný v období vymedzenom vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, nie je vylúčená.

Nemožno súhlasiť s tvrdením účastníka konania, že správny orgán nemôže rozhodnúť o udelení sankcie do momentu dokončenia správneho deliktu. K dokončeniu pokračovacieho a trvaceho správneho deliktu môže dôjsť, buď upustením od protiprávneho konania delikventa, teda spáchaním posledného čiastkového útoku pokračovacieho správneho deliktu, resp. upustením od udržiavania protiprávneho stavu alebo najneskôr oznámením o začatí správneho konania účastníkovi konania. Ak by Rada prijala záver účastníka konania, musela by dospieť k absurdnému konštatovaniu, že môže rozhodnúť o uložení sankcie za pokračovací, resp. trváci správny delikt len v prípade, ak delikvent dobrovoľne upustí od protiprávneho konania.

Rada sa nestotožňuje s tvrdením účastníka konania, že pri trvácom správnom delikte môže správny orgán začať správne konanie až v prípade, ak po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia pokračuje delikvent v páchaní skutku. Takéto tvrdenie je nielen protirečivé vo vzťahu k predchádzajúcemu tvrdeniu účastníka konania, že správny orgán nemôže rozhodnúť o trvácom správnom delikte do momentu jeho dokončenia, ku ktorému údajne dochádza až právoplatným rozhodnutím o uložení sankcie, ale popiera samotný účel správneho trestania, ktorým je zistenie a objasnenie správnych deliktov a spravodlivé potrestanie ich páchatelov.

Účastník konania v rámci vyjadrenia vyslovil pochybnosti o logickosti procesného postupu Rady i z toho hľadiska, či možno považovať skutok prejednávaný v rámci tohto správneho konania za opakované porušenie zákona. Podľa § 140 ods. 1 druhá veta zákona č. 264/2022 Z. z., cit.: *za opakované porušenie povinnosti sa považuje také porušenie povinnosti, ktoré nastalo v lehote kratšej ako tri roky od predchádzajúceho porušenia tej istej povinnosti.*“ Nevyhnutnou podmienkou, ktorá musí byť naplnená, aby porušenie povinnosti bolo považované za opakované v zmysle zákona č. 264/2022 Z. z. je existencia právoplatného rozhodnutia o porušení tej istej povinnosti v čase pred spáchaním ďalšieho skutku – ďalšieho porušenia tej istej povinnosti. V posudzovanom prípade účastník konania nebol do 31. 12. 2023 právoplatne sankcionovaný za porušenie povinnosti, ktorá je predmetom tohto správneho konania, a preto v tomto správnom konaní nejde o prejednanie opakovaného porušenia povinnosti.

Rada nesúhlasí s námietkou účastníka konania, že správny orgán nebude môcť prísť k inému záveru odchylnému od rozhodnutia v prvom správnom konaní. Rada nie je, a to zohľadňujúc princíp právnej istoty a zásady legitímnych očakávaní, viazaná skutkovými zisteniami a právnymi závermi prijatými v totožných alebo obdobných prípadoch za predpokladu, že v ďalšom správnom konaní je skutkový stav rozdielny, resp. v prípade, ak vyjdú najavo nové skutočnosti, ktoré nebolo možné v predchádzajúcom konaní zohľadniť. Aj napriek skutočnosti, že skutkový stav je v zásade totožný s predchádzajúcimi právnymi konaniami, účastník konania má právo predkladať nové návrhy a dôkazy, ktoré môžu viesť k odlišným právnym záverom správneho orgánu. Povinnosťou správneho orgánu je prirodzene objasniť skutkový stav bez ohľadu na skutočnosti tvrdené účastníkom konania. Správny orgán musí v každom prípade zohľadniť osobitosti prípadu, pričom nie je vylúčené, že i mierna odchýlka v skutkovom zistení môže viesť k odlišnému právnemu záveru.

Na základe uvedených skutočností, Rada považuje procesný postup za zákonný a správny.

Účastník konania v rámci vyjadrenia uviedol, že vzhľadom na vedenie viacerých správnych konaní považuje dôkazy a návrhy predložené v správnom konaní č. 0124/SKL/2024 za návrhy a dôkazy predložené v tomto správnom konaní a žiada, aby ich Rada vyhodnotila.

Rada po zadovážení a vyhodnotení důkazov a podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní č. 0124/SKL/2024 rozhodla na zasadnutí dňa 18. 12. 2024. V predmetnom správnom konaní tvorili podklady pre rozhodnutie list Rady č. 00982/2024 zo dňa 18. 3. 2024, listy účastníka konania zaevidované pod č. 01087/2024 zo dňa 20. 3. 2024 a 01667/2024 zo dňa 30. 4. 2024, ktorými reagoval na list Rady a vyjadrenie účastníka konania zo dňa 31. 7. 2024. Listom Rady č. 00982/2024 bol účastník požiadaný o zaslanie osobitnej štatistiky o poskytovanej audiovizuálnej mediálnej službe na požiadanie za obdobie kalendárneho roku 2023. Listami č. 01087/2024 a 01667/2024 účastník konania reagoval na list Rady tým spôsobom, že zaslal osobitnú štatistiku o poskytovanej audiovizuálnej mediálnej službe na požiadanie za požadované obdobie. Uvedené listy nesúvisia s predmetom tohto správneho konania, pretože vypovedajú o skutočnostiach v časovom období, ktoré sa neprekrýva s časom spáchania skutku, ktorý je predmetom tohto správneho konania. Z toho dôvodu Rada nepovažuje za potrebné ich v tomto správnom konaní vyhodnocovať. Vyjadrenie účastníka konania zo dňa 31. 7. 2024 k predmetu správneho konania č. 0124/SKL/2024 neobsahuje žiadne iné skutočnosti ako vyjadrenie účastníka konania zo dňa 23. 1. 2025 k predmetu tohto správneho konania. S podstatnými tvrdeniami účastníka konania sa Rada vysporiadala nižšie v rámci tohto rozhodnutia v reakcii na doručené stanovisko v rámci tohto správneho konania, a preto nepovažuje za potrebné duplicitne vyhodnocovať stanovisko účastníka konania z predchádzajúceho správneho konania. Z uvedeného dôvodu Rada nevyhovela návrhu účastníka konania na vykonanie a vyhodnotenie dôkazov z predchádzajúceho správneho konania č. 0124/SKL/2024 v tomto správnom konaní.

K hmotnoprávnej stránke veci možno vo všeobecnosti možno uviesť, že zákon č. 264/2022 Z. z. nevytvára osobitné kategórie poskytovateľov audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie podľa počtu koncových užívateľov ani na základe obsahového alebo funkčného zamerania služby. Povinnosti súvisiace s poskytovaním audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie sa tak vzťahujú na všetkých poskytovateľov audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie bez rozdielu. Uvedené sa vzťahuje i na povinnosť zabezpečiť náležité zdôraznenie európskych diel podľa § 70 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. Sú preto irelevantné tvrdenia účastníka konania o disproporcii a narušení hospodárskej súťaže v dôsledku prijatia zákona č. 264/2022 Z. z., pretože v kompetencii Rady, ako orgánu aplikácie práva, je dohľad nad dodržiavaním povinností vyplývajúcich z tohto zákona a vyvodzovanie deliktuálnej zodpovednosti za ich porušenie, nie legislatívna činnosť a ustanovenie týchto povinností do zákona.

Rada považuje tvrdenia účastníka konania o poskytovaní takmer výlučne európskych diel v rámci poskytovanej audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie za zavádzajúce a nepravdivé. Z listu zaevidovaného pod č. 03529/2024 zo dňa 29. 10. 2024, ktorým účastník konania zaslal štatistiku o poskytovanej audiovizuálnej mediálnej službe na požiadanie, vyplýva, že v rámci služby poskytovanej na webovej adrese ujszo.com/video v období od 1. 1. 2024 do 30. 9. 2024 predstavoval podiel európskych diel 65 % z celkového počtu programov ponúkaných v katalógu programov.

Nemožno teda vziať do úvahy tvrdenie účastníka konania, že je už z podstaty veci uľahčený prístup k európskym dielam, a teda je naplnená zákonná definícia zdôraznenia. Recipient nemá možnosť odlíšiť európske diela od tých neeurópskych, pretože účastník konania nijakým spôsobom neupozorňuje účastníka konania o pôvode sprístupneného audiovizuálneho diela. Recipient nemá faktickú možnosť zvoliť si na sledovanie na základe vlastného výberu spomedzi zverejnených diel, dielo európskeho pôvodu, pretože tieto diela nie sú nijakým spôsobom odlíšené od diel pôvodu neeurópskeho.

Rada zároveň nespochybňuje tvrdenie účastníka konania, že účastník konania rešpektuje minimálny 30 % podiel európskych diel z celkového počtu programov ponúkaných v katalógu programov za kalendárny mesiac. V konečnom dôsledku povinnosť minimálneho podielu európskych diel nie je ani predmetom tohto správneho konania. Na základe vyššie uvedeného možno však odôvodnene konštatovať, že účastník konania neuľahčuje prístup recipienta k európskym dielam, pričom takéto

zdôraznenie je v posudzovanom prípade, so zreteľom na podiel európskych diel, nevyhnutné pre naplnenie účelu predmetnej povinnosti, ktorým je podpora produkcie a distribúcie európskych diel.

Rada v súvislosti s navrhovaným metodickým usmernením uvádza, že zákon č. 264/2022 Z. z. v ustanovení § 70 ods. 2, ktorý je transpozíciou smernice 2018/1808, podľa názoru Rady, dostatočným spôsobom vymedzuje jednotlivé spôsoby zdôraznenia európskych diel. Demonštratívny výpočet spôsobov zdôraznenia, nad rámec zákona č. 264/2022 Z. z., je uvedený i v bode 35 odôvodnenia smernice 2018/1808. Všetky tieto spôsoby považuje Rada za dostatočné v kontexte splnenia povinnosti zabezpečiť náležité zdôraznenie európskych diel podľa § 70 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z.

Nie je možné sa stotožniť ani s tvrdením účastníka konania o extrémne extenzívnom a zaťažujúcom výklade Rady, keď v minulosti v oznámení o začatí správneho konania uviedla, že nepovažuje za potrebné, aby poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie v prípade, ak jeho audiovizuálna mediálna služba na požiadanie obsahuje 100 % európskych diel, zabezpečoval osobitne ich náležité zdôraznenie. Rada na žiadnom mieste neuviedla, že „len“ v prípade 100 % európskych diel nepovažuje za potrebné tieto diela osobitne „zdôrazňovať“. Rada starostlivo posudzuje každý prípad individuálne na základe konkrétnych skutkových okolností.

Rada si dovoľuje uviesť, že zo strany účastníka konania neexistuje žiadna žiadosť o metodické usmernenie v tejto veci.

Vo vzťahu k údajným protirečivým rozhodnutiam Rady možno konštatovať, že uvedené rozhodnutie č. AP/179/2024 zo dňa 28. 8. 2024 sa netýka účastníka konania, ale iného poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby. Účastník konania v rámci vyjadrenia poukázal na rôzne webové portály, ktoré nijakým spôsobom nesúvisia s predmetom tohto správneho konania. Miestom spáchania skutku, ktorý je predmetom tohto správneho konania je webová stránka ujszo.com/video, ktorej povaha nebola v minulosti účastníkom konania, ani Radou, nijakým spôsobom spochybnená.

V súlade s dobrou správnu praxou si však Rada dovoľuje v stručnosti uviesť, aké služby považuje za audiovizuálne mediálne služby na požiadanie.

Zákon č. 264/2022 Z. z. v ustanovení § 26 ods. 1 definuje audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie ako službu,

- a) ktorá je primárne hospodárskej povahy,
- b) ktorej základným účelom alebo základným účelom jej oddeliteľnej časti je umožniť sledovanie programov v momente, ktorý si užívateľ zvolil,
- c) ktorá je poskytovaná na osobitnú žiadosť užívateľa na základe katalógu programov zostaveného poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie,
- d) za ktorú je redakčne zodpovedný poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie,
- e) ktorá je poskytovaná prostredníctvom siete a
- f) ktorá je poskytovaná s cieľom informovať, zabávať alebo vzdelávať širokú verejnosť.

Podľa § 26 ods. 1 písm. a) zákona č. 264/2022 Z. z. audiovizuálna mediálna služba na požiadanie je služba, ktorá je primárne hospodárskej povahy. V tomto kontexte je potrebné poukázať i na článok 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1808 zo 14. novembra 2018, ktorou sa mení smernica 2010/13/EÚ o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) s ohľadom na meniace sa podmienky na trhu, ktorý s odkazom na článok 56 a 57 Zmluvy o fungovaní Európskej únie definuje audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie ako službu, ktorá je „bežne poskytovaná za odplatu“. Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (napr. rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-157/99 Smits and Peerbooms [2001] ECR I-5473, ods. 50 a 52, ako aj C-281/06 Jundt

ECLI:EU:C:2007:816) vyplýva, že odplata nemusí mať nevyhnutne peňažnú formu. Odplata za poskytovanie danej služby nemusí nutne pochádzať od príjemcu danej služby, ale môže pochádzať aj z iných zdrojov alebo subjektov, avšak medzi poskytovaním danej služby a prijímanou odplatom musí existovať prepojenie (rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-352/85 Bond van Adverteerders and Others [1988] ECR 2085, ods. 16, a spojené prípady C-51/96 a C-191/97 Deliège [2000] ECR I-2549, ods. 56, Smits en Peerbooms ods. 58) (napr. televízne vysielanie, ktoré je bez priameho poplatku pre recipienta, pričom vysielateľ má z tejto služby príjmy z reklamy). Z judikatúry tiež vyplýva, že na to, aby mala služba hospodársku povahu, by aktivity, ktoré sú súčasťou služby, a ktoré prinášajú ekonomický efekt, nemali byť marginálne k hlavnému účelu poskytovania služby. Primárne hospodársku povahu služby preukazuje množstvo indikátorov, medzi ktoré zaraďujeme napríklad výskyt reklamy, platené spolupráce poskytovateľa služby a prezentácia produktov alebo služieb tretích osôb prostredníctvom služby, možnosť poskytnutia finančných darov priamo prostredníctvom platformy na zdieľanie videí alebo prostredníctvom zverejneného bankového spojenia alebo prístup k programom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie až po zaplatení jednorazového poplatku, prípadne po zaplatení predplatného na dlhšie časové obdobie. Uvedený výpočet indikátorov preukazujúcich primárne hospodársku povahu služby je len demonštratívny. Rada pre mediálne služby zohľadňuje tiež právnu formu žiadateľa o autorizáciu poskytovania. Za predpokladu, že ide o právnickú osobu, obchodnú spoločnosť, ktorej primárnym cieľom je dosahovať zisk, je odôvodnené dospieť k záveru, že poskytovanie audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie predstavuje službu, ktorej poskytovanie sa viaže na primárne hospodársky cieľ obchodnej spoločnosti.

Podľa § 26 ods. 1 písm. b) zákona č. 264/2022 Z. z. audiovizuálna mediálna služba na požiadanie je služba, ktorej základným účelom alebo základným účelom jej oddeliteľnej časti je umožniť sledovanie programov v momente, ktorý si užívateľ zvolil.

Podľa § 26 ods. 1 písm. c) zákona č. 264/2022 Z. z. audiovizuálna mediálna služba na požiadanie je služba, ktorá je poskytovaná na osobitnú žiadosť užívateľa na základe katalógu programov zostaveného poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie. Katalógom programov zostaveným poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie sa rozumie usporiadanie programov podľa času zverejnenia, v rámci ucelenej sekcie programov. Katalógom programov nie je umiestnenie audiovizuálneho komunikátu (videa) napríklad samostatne v rámci spravodajského článku. V tejto súvislosti možno poukázať i na ustanovenie § 8 ods. 1 písm. b) zákona č. 264/2022 Z. z., podľa ktorého je program audiovizuálny komunikát, zložený z pohybujúcich sa obrazov so zvukom alebo bez zvuku, tvoriaci svojím obsahom, formou a funkciou uzavretý celok v rámci programovej služby vysielateľa alebo v rámci katalógu zostaveného poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie. Z uvedeného vyplýva, že v prípade, ak audiovizuálny komunikát nie je súčasťou katalógu programov, nie je možné považovať ho za program v zmysle legálnej definície.

Podľa § 26 ods. 1 písm. e) zákona č. 264/2022 Z. z. audiovizuálna mediálna služba na požiadanie je služba, ktorá je poskytovaná prostredníctvom siete. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 452/2021 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov sieť je sieť, ktorú tvoria prenosové systémy, ktoré môžu, ale nemusia byť založené na trvalej infraštruktúre alebo centralizovanej správe kapacity, prípadne prepájacie alebo smerovacie zariadenia a iné prostriedky, vrátane neaktívnych prvkov siete, ktoré umožňujú prenos signálov po vedení, rádiovými vlnami, optickými alebo inými elektromagnetickými prostriedkami vrátane družicových sietí, pevných sietí s prepájaním okruhov a s prepájaním paketov vrátane internetu, mobilných sietí, elektrických vedení určených na prenos a distribúciu elektriny v rozsahu, v ktorom sa používajú na prenos signálov, sietí používaných na rozhlasové a televízne vysielanie a sietí káblovej televízie bez ohľadu na druh prenášaných informácií.

Podľa § 26 ods. 1 písm. f) zákona č. 264/2022 Z. z. audiovizuálna mediálna služba na požiadanie je služba, ktorá je poskytovaná s cieľom informovať, zabávať alebo vzdelávať širokú verejnosť. V súvislosti s posledným široko-koncipovaným definičným kritériom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie možno poukázať na názor Súdneho dvora Európskej únie v rozhodnutí vo veci Peugeot Deutschland (C-132/17), z ktorého vyplýva, že pokiaľ je služba zriadená výlučne za účelom vlastnej propagácie, nie je ju možné považovať za audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie: „O propagačnom videokanáli na YouTube sa podľa SDEÚ nemôže povedať, že by jeho hlavným účelom bolo poskytovanie programov, ktoré informujú, zabávajú alebo vzdelávajú širokú verejnosť. Jasným účelom videa bola propagácia produktu alebo služby na čisto komerčný účel a že aj keby malo divákov informovať, zabávať alebo vzdelávať, jeho propagačný účel by stačil na to, aby sa vylúčil z pôsobnosti tohto ustanovenia. (A promotional video channel on YouTube could not, the CJEU said, be said to have, as its principal purpose, the provision of programmes that inform, entertain or educate the general public. The clear purpose of the video was to promote, for a purely commercial purpose, a product or service and that even if it were to inform, entertain or educate viewers, its promotional purpose would suffice to exclude it from the scope of that provision.).“ Audiovizuálnou mediálnou službou na požiadanie nie je tiež služba poskytovaná výlučne na súkromné účely.

Za predpokladu, že služba kumulatívne spĺňa vyššie uvedené kritériá, možno ju považovať za audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie.

V súlade s rozhodovacou praxou Rady, je bez významu, či ide o hlavnú doménu alebo poddoménu hlavnej domény webovej stránky. Vždy je rozhodujúca konkrétna webová adresa, na ktorej je audiovizuálna mediálna služba na požiadanie poskytovaná. Základným účelom tejto webovej stránky alebo jej oddeliteľnej časti musí byť umožniť sledovanie programov v momente, ktorý si užívateľ zvolil. Treba dosať, že oddeliteľnou časťou sa nerozumie samostatná webová adresa, ale samostatná sekcia v rámci jednej webovej adresy. Každá webová adresa má vždy vlastnú osobitnú povahu. V praxi môže nastať situácia, že hlavná webová stránka nie je žiadnou obsahovou službou v zmysle zákona č. 264/2022 Z. z., jej poddoména môže byť napríklad audiovizuálnou mediálnou službou na požiadanie v zmysle § 26 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z., ďalšia poddoména môže byť vysielaním prostredníctvom internetu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 264/2022 Z. z., a podobne. Bolo by rozpore so samotným účelom zákona č. 264/2022 Z. z. a jednotlivých povinností z neho vyplývajúcich, ktoré sú osobitne prispôbolené na špeciálne typy obsahových služieb, aby bola takáto rôznorodá služba vnímaná ako jedna audiovizuálna mediálna služba na požiadanie.

Na základe vyššie uvedeného dospela Rada k záveru, že účastník konania porušil povinnosť ustanovenú v § 70 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. tým, že nezabezpečil náležité zdôraznenie európskych diel v období od 1. 1. 2024 do 30. 9. 2024 v rámci audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie Ujszo – video, dostupnej na webovej stránke uj szo.com/video.

* * *

Účastník konania v rámci vyjadrenia poukázal i na ustanovenie § 143 ods. 3 zákona č. 264/2022 Z. z., s tvrdením, že časť právnej normy týkajúcej sa zabezpečenia náležitého zdôraznenia podľa § 70 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. nie je sankcionovateľným porušením. Rada konštatuje, že uvedené tvrdenie účastníka konania nie je pravdivé. Je pravdou, že zákon č. 264/2022 Z. z. neumožňuje uložiť za porušenie povinnosti zabezpečiť náležité zdôraznenie európskych diel podľa § 70 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. pokutu, čo však nevylučuje uloženie iného druhu sankcie.

Podľa § 134 písm. a) až f) zákona č. 264/2022 Z. z.: „Za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi^{65e)} regulátor ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) uverejnenie oznamu o porušení zákona,

- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) nápravné opatrenie,
- f) zrušenie autorizácie za závažné porušenie povinnosti.“

Podľa § 136 zákona č. 264/2022 Z. z.: „Sankciu vo forme upozornenia na porušenie zákona regulátor uloží povinnej osobe, ktorá konkrétnu povinnosť uloženú týmto zákonom porušila po prvýkrát alebo aj opakovane, ak od predchádzajúceho porušenia povinnosti uplynuli aspoň tri roky; ak povinnosť uložená týmto zákonom odkazuje na súbor povinností podľa osobitného predpisu, za opakované porušenie sa považuje opakované porušenie konkrétnej povinnosti zo súboru povinností podľa osobitného predpisu.“

Upozornenie na porušenie zákona možno vnímať ako univerzálnu sankciu preventívneho charakteru, ktorú možno uložiť všetkým subjektom regulácie ako aj za akékoľvek porušenie povinnosti podľa zákona č. 264/2022 Z. z., ak zákon neustanovuje inak. Ako bolo uvedené vyššie, uvedená sankcia predstavuje predovšetkým výchovné opatrenie s cieľom prevencie (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. júna 2002 sp. zn. 4 SŽ 27/2002 (R 55/2003)).

V prípade porušenia povinnosti zabezpečiť náležité zdôraznenie európskych diel podľa § 70 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. nie je možné uložiť iný druh sankcie, ako upozornenie na porušenie zákona.

Z uvedených dôvodov, s poukazom na vyššie uvedené ustanovenia zákona č. 264/2022 Z. z., Rada dospela k záveru, že uloženie sankcie – upozornenie na porušenie zákona považuje za opodstatnené.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, Rada rozhodla tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie podľa § 225 ods. 2 zákona č. 264/2022 Z. z. v spojení s § 53 zákona č. 71/1967 Zb. v lehote 15 dní odo dňa oznámenia rozhodnutia. Odvolanie sa podáva na orgány, ktorý rozhodnutie vydal.

Toto rozhodnutie je preskúmateľné súdom po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku.

* * *

Toto rozhodnutie sa vydáva v troch rovnopisoch:

1x DUEL – PRESS, s.r.o. (elektronicky)

2x Rada pre mediálne služby

PhDr. Marta Danielová
predsedníčka
Rady pre mediálne služby
(podpísané elektronicky – v podpisovej doložke)